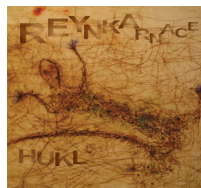

To se tak někdy stává, že se sejde hned několik podobných, obvykle tématických projektů, obvykle ke smůle jejich autorů, protože posluchač může srovnávat. Je-li co, pochopitelně. A pokud ještě v posluchači přetrvává hrůza z vyslechnutého jistého sudétského projektu a doufá, že si spraví chuť, bývá neštěstí (to už ale jen pro posluchače) dokonáno.

Netuším, proč se autoři, neschopní složit standardní písňový útvar, mající vlastní hudbu a text, kterými by zaujali a vyjádřili se na snesitelné ploše, domnívají, že když jim to nejde na 3 minutách, tak na dvojnásobku a více to půjde (v případě hudební impotence), nebo že to vyřeší zhudebněním básní, jejichž autora ani v nejhorším snu nenapadlo, že se jeho díla bude chtít někdo zmocnit takovýmto způsobem a proto to dílo ani nijak zpěvně nepsal.

Pravděpodobně inspirování povrchním poslechem celoalbových projektů - jako vzor si vezmu opět Mika Oldfielda nebo Jana Spáleného z osmdesátých let - se autoři domnívají, že stačí vršit rozsáhlé hudební plochy a zhudebňovat podobně rozsáhlá

básnická díla. To že Oldfield nikdy nevystačil s inspirací z jednoho zdroje, a že Jan Spálený měl vždy nosný příběh, už obvykle nepostřehnou. A oba pochopitelně měli silný hudební nápad a znali schéma výstavby kompozice, aby zájem upadajícího posluchače byl hudebně na patřičných místech oživen. Když si ničeho z toho autor nevšimne, tak to pak vede tam, kam vede: k nudivé šedi hudebního bláta. Kdo snáší žvanivého člověka? A proč bychom měli snášet žvanivého skladatele?

Abych ale nakonec nebyl jako předmětní autoři, naštěstí lze placky "vyřídit" díky výše uvedenému stručně:

První sága se jmenuje **Život je pulsující píseň**, ale vůbec to nepulsuje. Spíš se to táhne jak povídla - rozsáhlé nudivé hudební plochy (dvakrát dokonce přes 14 minut) bez jednotícího motivu nebo vývoje, ale i instrumentačně šedivé, a blábolivé, rádobyfilosofické texty. Evidentní snaha po pompéznosti bez políbení múzy ohledně nosného tématu, možná počínající znaky nějakého duševního trable. U Václavka nepřekvapuje, ale k čemu ses to Dvořáčku propůjčil ty? Typické pro povrchnost desky je, že CD je věnováno Tatrám, ale zobrazeny jsou jakési anonymní velehory. Hraje si to na něco, čemu to nedosahuje ani po kotníky (Oldfield).

Druhé dílko dostalo titulek ***Kdy všechno končí i začíná***. Tady **Milan Valenta**, který si všechno naskládal a natektoval úplně sám, na sebe dokonce prozrazuje, že by na poli písniček uspěl - nejlepší skladby jsou dlouhé 2,18, 3,23 a 4,43. Ostatní skladby jsou kolem 5-7 minut a dokáží dokonale splnit výše uvedená negativa. Vůbec nevím, pro co ta deska vznikla, to Václavek aspoň předstírá filosofa. Zdánlivě osvěživě na desce Valenta střídá balady, blížící se až k folku, s tvrdšími rockovými písněmi - ty jsou ale postiženy právě tou narůstající délkou a jejich tempo pak devaluje pokusy o sdělení v textu. Rozdíl mezi folkovou a rockovou částí je tak ostrý, že posluchače paradoxně spíš rozpolťí, než osvěží. Rock ovšem sedne lépe i baskytaristovi Michalu Ditrichovi a zpěvák sám dodává "závažnosti" projektu polotajemným recitováním absurdních spojení. Ne, příklad nebude, dohleďte si to sami v bookletu, aby interpreti neřekli, že jsem vás od CD odlákal a nedal možnost, abyste sami perly posoudili!

A do třetice je tu ***Reynkarnace***. Ne, není to gramatická chyba, jen "veselá" hříčka se jménem básníka Bohuslava Reynka, kterou si udělalo sdružení **HUKL** (Hudec, Kloupar, Číhal, Maňák) a ze kterého si udělalo rukojmí kvůli vlastnímu nedostatku textů. Tady se sice písně pohybují v délce průměrné, to co zařazuje tento projekt do této trojice (nikoliv svaté, ale svatý musí být posluchač po vyslechnutí) je právě textová složka - tedy zhudebněné básně bez ladu a skladu, bez jednotící linie poselství, nebo alespoň výrazu. Lze pochopit, že HUKL měl nějaký pocit dluhu či potřeby vzdát hold, ale proč to nějak nevysvětlil - nejlépe v díle samotném. Učebnicový příklad, jak pseudolidová hudba naprosto bez nápadu nekoresponduje s texty - básněmi, které pochopitelně pro účel zhudebnění psány ani ve snu nebyly. Muzika se tak potácí mezi nezajímavými variacemi odnikud nikam a na to jsou naroubovány texty. Jakýkoliv náznak melodie je sestřelen nutností zachovat rytmický smysl veršů, a to je pro autory neřešitelné. Kdyby se aspoň u Mišíka tvůrci poučili.

Výhodou těchto projektů oproti v začátku zmíněnému sudétskému omylu je alespoň to, že interpreti neráčkují, slušně polorecitují - polozpívají, mají znělé hlasy a nedopouštějí se omylu, že na poznání historie stačí popis třiceti - padesáti let. I když to asi jen proto, že i v tomto časoprostorovém umístění je dílo blátivě tvárné. I muzikanti se celkem bez závad převalují v hudebních plochách, nakonec aby něco pokazili, to už by museli hodně nedávat pozor. Desky na první poslech nepochopíte (řeknou autoři po přečtení této recenze), chuť poslechnout si to podruhé ale nedostanete (říká ten kdo si to poslechl). A podle toho se účinek projektu pozná.

Václavek Vladimír & Dvořáček Miloš: *Život je pulsující píseň*, Indies Scope 2007, **

Milan Valenta: *Kde všechno končí i začíná*, Nextera 2007, **

3x dlouze a rozvláčně

Napsal uživatel Miloš Keller

Čtvrtek, 06 Prosinec 2007 04:00

HUKL - *Reynkarnace*, Indies scope 2007, *